



Válka
o multiverzum
začala

BRÁNA NEKONEČNA M. R. Carey

Host

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Infinity Gate

Copyright © 2023 by M. R. Carey

All rights reserved

Cover photo by forplayday, titoOnz, Banjaku / Getty Images

Translation © Michal Prokop, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3108-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-3109-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3110-3 (MobiPocket)



Říká se, že děti narozené za války budou po celý život pravděpodobněji narážet na problémy; že se budou potýkat s nejistotami světa i vlastními emocemi a marně usilovat o štěstí.

Pro mě to neplatí. Zrodila jsem během jednoho z vůbec nejrozsáhlejších konfliktů, které tento vesmír zažil, v průběhu války mezi obrovskou říší zvanou Pandominium a Hegemonií strojů (jež byla možná ještě větší), a ze všeho nejčastěji vzpomínám na okamžik, kdy jsem si náhle dokázala uvědomit vlastní existenci. Dříve jsem bývala věcí, ale pak se ze mě stala vnímající bytost, jaké jsou v jazyce Pandomonie označovány *já*. Byl to zázrak a samou radostí jsem hlasitě vykřikla.

Z toho nejspíš chápete, s jakým problémem se potýkám, když se chystám vyprávět příběh svého života — právě to je mým cílem, ačkoli se může zdát, že k němu přistupuji nepřímou. Můj případ není typický. Existovala jsem dlouho *před* svým zrodem a na mém sebeuvědomění nebylo nic nevyhnutelného. Záviselo na úsilí tří jedinců, tří já, z nichž ani jedno nemělo vědomý záměr přivést mě na svět.

Jednou z nich byla vědkyně, která se proslavila napříč tisíci tisíci kontinuí reality, avšak ve vesmíru, do něhož se narodila, zůstala neznámou. Jmenovala se Hadiz Tambuwalová. Byla geniální, ale pouze v malém měřítku. K nejvýznamnějšímu objevu dospěla téměř náhodou a před ní ho na mnoha

dalších místech učinili jiní. Hadizin přínos dějinám vlastně sestává z činů prováděných mimoděk nebo bez úmyslu. Pandonium navždy změnila víceméně tím, že o něj zakopla. Zanechala však dary lidem, kteří přišli po ní, a podnítila je k výsledkům mnohem důležitějším, než o jaké kdy sama usilovala.

Druhý z trojice, Essien Nkanika, byl darebák — ale celkově vzato, stejně jako Tambuwalová nebyla výjimečná vědkyně, ani on se coby darebák nijak nevymykal. Narodil se do nuzných poměrů a měl pocit, že to omlouvá každou krutost a bezcitnost, jichž se dopustí, aby se z nich vyškrábal. Kvůli svému odhodlání sloužit výhradně sám sobě se snadno dostával do služeb jiných, kteří byli chytřejší a bezohlednější než on. Vykonal pro ně nepopsatelné skutky, daleko horší než cokoli, co udělal ve vlastním zájmu, ale měl v sobě i jednu skvělou stránku. Právě kvůli ní na něj vzpomínám.

A třetí já? To zpočátku poutalo z celé trojice nejméně pozornosti. Jmenovalo se Topaz Tourmaline FiveHillová a byla to králičice z Pandominia, z města Canoplex pod Nebem na Utu. V jistých ohledech nezapadala do společnosti, v níž vyrůstala, a vyznačovala se nezávislostí hraničící s lehkomyšlností, zatímco její kultura si cenila především citové zdrženlivosti a opatrnosti. Byla však chytrá, odvážná a zvědavá a náhoda ji zavedla do středu obrovských seizmických pohybů, které přitáhly bezpočet světů. Učila se, rostla a rozhodovala se. Nakonec dosáhla něčeho důležitějšího a dalekosáhlejšího než kterýkoli diplomát nebo vůdce její doby.

V příhodnou chvíli se dostanu ke všem těmto příběhům a skončím — nevyhnutelně a bez omluvy — svým vlastním. Svým probuzením, které bylo koncem dějin. Koncem impéria. Koncem, dalo by se říci, nespočetného nekonečna — největšího druhu nekonečna, jaký existuje.

Nechtěla jsem nikomu ublížit. Dokonce mám za to, že jsem jednala pro dobro věci. Nikdo se zatím nepokusil o chirurgický

zákrok na celých vesmírech. K takové operaci potřebujete skalpel obrovských, téměř nevypočitatelných rozměrů.

Mě. Ten skalpel jsem já.

1

Hadiz Tambuwalová Armageddon vytušila dlouho dopředu.

Zpočátku celou záležitost vnímala čistě filozoficky. Příčiny blížící se katastrofy podle všeho tkvěly v povaze lidstva jako druhu, a tak nemělo velký smysl se s nimi trápit. Přát si, aby byl svět v lepší stavu, bylo totéž jako zatoužit, aby se život od začátku vyvíjel jinak. Něco takového není jen tak.

Hadiz slýchala obvinění — kromě jiných od matky —, že je cynická a necitlivá. Zprvu ji takové řeči rozčilovaly, ale časem pochopila, že na nich něco bude. Rozhodně byla odměřená. Racionální. Nepřístupná a neochotná setkávat se s lidmi na půli cesty, kam jí vycházeli vstříc. Záměrně žila sama a snažila se nezaplést do pavučiny kontaktů a závazků, z nichž sestávala širší rodina. Měla ráda tetičky, strýčky, sestřenice a bratrance, některé z nich přímo milovala, jenže tyhle věci se nakonec zkomplikují. Je daleko jednodušší milovat je zpovzdálí.

Také přátelským vztahům se vyhýbala kvůli složitostem, které přinášejí. Nutily by ji intuitivně odhadovat motivaci a touhy druhých, které jí odjakživa připadaly nejasnější a chaotičtější než ty její. Sexuální potřeby ukájela krátkými, oboustranně prospěšnými setkáními: s její téměř černou pletí, hustými kudrlinkami vlasů, výrazným nosem a vysokou postavou působila spíše nápadně než krásně, a přece jí nikdy nečinilo potíže najít příležitostného partnera na den nebo na noc. Dávala zkrátka

přednost své vlastní společnosti, což nepovažovala za charakterovou vadu ani postižení. V jejím oboru, tedy v částicové fyzice, byl podíl introvertů vysoký.

Jak se však sucha a hladomory zhoršovaly, vzduch byl pořád špinavější a válčilo se o zdroje, Hadiz zjistila, že udržet si obvyklý odstup je stále těžší a těžší. Z čistě osobního hlediska se jí víc zamlouval svět, v němž se nachází umění, hudba a literatura (a lidé, kteří tyhle věci dokážou ocenit), než takový, v němž nejsou. Z jiného úhlu pohledu jí mizení bohatě rozrůzněného a komplexního ekosystému připadalo jako skandální plýtvání. A především milovala svou práci a krajně nerada ji nechávala nedokončenou. Zhroucení civilizace přišlo ve velice nevhodnou dobu.

Je však třeba poznamenat, že její postavení jí zaručovalo dokonalý přehled o situaci. Hadiz žila a pracovala v kampusu Cross, nejštedřeji financovaném výzkumném zařízení nejen v Nigérii, ale v celé Africe a nejspíš i na světě. Kolem sebe měla geofyziky, biochemiky a inženýry, kteří se snažili uvažovat mimo rámec omezení stanovených jejich vlastním druhem. Ze zpravodajských médií a rozhovorů s mimořádně dobře informovanými kolegy přesně věděla, jak povážlivá je situace v planetárním měřítku a jak nízká je pravděpodobnost úspěchu přijímaných kroků. Vedla si přehled opatření, která již selhala.

Kampus Cross byl malý, vedlejší projekt katolické církve a tři miliardářů, kteří nezávisle na sobě usoudili, že svět je na tom natolik mizerně, že jednotlivé jmění každého z nich ho do kondice nevrátí. Spojili své zdroje nebo přinejmenším jejich části a vytvořili slepý svěrenský fond, který měl za úkol spravovat obrovské sumy proudící do tohoto projektu poslední šance. Podařilo se jim přilákat řadu velice bystrých mozků, třebaže někteří rovnou odmítli kvůli striktním smluvním podmínkám. Výměnou za astronomický plat se výzkumníci vzdali

veškerých práv na svou práci, jejíž plody náležely výhradně čtveřici zakladatelů, jimž se v kampusu obvykle přezdívalo Bůh a Sudičky.

Hadiz do kampusu Cross přišla ze stejného důvodu jako většina jejích vrstevníků: měla pocit, že každá práce, která přímo nesouvisí s problémem záchrany světa, je ztrátou času. O zaměstnavatelích si nedělala žádné iluze. Věděla, že miliardáři nesázejí na jedinou kartu a investují také do kolonií mimo Zemi a generačních hvězdoletů. Zůstanou, pokud to bude možné, ale jsou připraveni prchnout, bude-li třeba.

Skutečnost, že Hadiz v kampusu také bydlela, byla pečlivě strážným tajemství. Pro ostatní platilo, že má byt ve čtvrti Ikoyi, vzdálené přes půl Lagosu. Jenže kampus se nacházel daleko mimo hlavní městskou zástavbu a dostat se tam veřejnou dopravou představovalo stále nepředvídatelnější a úmornější zážitek. Dodávky vody v Ikoyi v poslední době kontaminovaly lidské růstové hormony. Kromě toho docházelo k výpadkům elektřiny, způsobeným systémovými selháními hydroelektrárny na přehradě Shiroro, která vyráběla proud pro východní polovinu města. Výpadky v Lagosu vždycky patřily ke každodennímu životu, avšak s tím, jak se řeka Kaduna měnila v nesmělý potůček, byly nyní stále delší a častější. Když už toho bylo moc, Hadiz si sbalila pár kousků oblečení a tiše se přestěhovala, aniž to někomu sdělila nebo si vyžádala svolení.

V nejmenším skladišti laboratorní budovy si rozložila lehátko a tři umělohmotné krabice naskládané na sebe jí sloužily jako šatník. Záchod měla hned vedle dveří a do sprch v tělocvičně to bylo pěšky jen kousek. Budova disponovala vlastním generátorem a ocelovými bezpečnostními žaluziemi, které se spouštěly hodinu po západu slunce a oddělily ji od vnějšího světa. Hadiz tam většinou měla klid, především poté, co do práce jeden po druhém přestali chodit její čtyři asistenti. Nebyli jedini. V kantýně vídala, jak se kolegové pracující na náročnějších

úkolech, než byl ten její, hroutí v slzách, když museli omezit nebo úplně opustit projekty, kterým věnovali roky života.

Byla ráda, že její práce nevyžaduje duševní ani tělesnou kapacitu nikoho jiného. Své názory si nechávala pro sebe a se skloněnou hlavou a nahrbenými rameny pokračovala ve výzkumu, zatímco globální civilizace se divoce vychylovala a její těžiště se již nacházelo mimo vratkou základnu.

Svět je hmatatelná věc, ale my ho zakoušíme abstraktně. Po přestěhování do kampusu Cross se Hadiz téměř nikdy nevydávala do Lagosu, a tak kromě televizních zpráv a několika polemických webových stránek byly její zdroje informací o změnách omezené a lokální. Požáry v Lekki a na Viktoriině ostrově zbarvily nebe do jasně oranžové a na tři týdny obtěžkaly vzduch popelem. Poté následoval fotochemický smog, odpudivě toxický a plný aldehydů a karboxylových kyselin.

Správní rada kampusu chvíli hrála o čas a rozdávala dýchací masky a přístroje na sledování kvality vzduchu, ale nakonec se poddala nevyhnutelnému. Nabídla dvojnásobné platy veškerému pomocnému personálu, který bude dál chodit do zaměstnání, avšak zároveň bylo možné vzít si na neomezenou dobu volno a zůstat doma. Předpokládalo se, že samotní vědci nebudou mít s docházkou problémy a neodejdou od rozdělaných projektů. Hadiz však při práci dlouho do noci počítala světla v oknech okolních budov. Stále jich ubývalo. Některé večery nesvítilo žádné a jedinou svíčkou bojující proti temnotě zůstávalo to její.

Potom se dostavila slabá zemětřesení, což všechny zaskočilo. Dlouho se věřilo, že Nigérie spočívající na jediné tektonické desce je vůči seizmickým pohybům imunní. I po přehodnocení tohoto názoru na počátku jednadvacátého století se předpokládalo, že ve významnějším ohrožení je pouze jihozápad země. Přesto otřesy nastaly a zbouraly palác Oba a katedrálu. V kampusu Cross se objevily praskliny v zemi a ve stěnách

hlavních budov. Zřítíla se část administrativního bloku, ale nikdo neutrpěl zranění. Tamější kanceláře už byly několik týdnů opuštěné.

Vzrůstající geotermální aktivita nejen v Africe, ale po celém světě zhoršovala kvalitu vzduchu na nové a znepokojivější úrovni. Těžké mraky zahalily slunce, takže rána byla stejně temná jako večery.

Po kampusu se toulali divocí psi a nikdo je nezaháněl. Hadiz objevila cestu do kantýny přes tři vzájemně sousedící oddělení, díky níž nemusela vycházet ven. Obsluhovala se sama a pokaždé na místě zanechala podepsanou účtenku za jídlo, které si vzala.

Účtenky se hromadily. A stejně jako na všem ostatním se na nich usazoval prach.

2

Dlouho poté, co naděje pohasly a vládu převzaly rezignace a zoufalství, Hadizin výzkum přinesl nečekané ovoce. Hadiz hledala temnou energii, jejíž existence se předpokládala, ale zatím nebyla dokázána. Ta byla potřebná k vysvětlení podezřele rychlého rozpínání vesmíru, jenže elementární částici, která by tuto energii mohla zprostředkovat, zatím nikdo nezaznamenal. Hadizina hypotéza spočívala v tom, že k tomu ani nedojde — ne na povrchu planety a za běžných podmínek —, protože její distribuce vesmírným časoprostorem je nepřímo úměrná intenzitě lokálních gravitačních polí. Přirozeným domovem této částice byla mezigalaktická prázdnota.

Hadiziny počáteční pokusy izolovat ji v laboratoři každopádně nepřinesly žádný výsledek. Konvenční urychlovač na to nestačil. Mikrogravitační podmínky, vytvořené pádovou věží, byly stejně neúspěšné. Hadiz potřebovala prostředí, které by ve všech ohledech připomínalo mezigalaktický prostor, a vytvořit něco takového na dně planetární gravitační studny bylo obtížné.

Jako nejlepší řešení se jevilo provádět experimenty na orbitální stanici nejméně čtyři sta kilometrů nad povrchem planety. Tomuto návrhu však nebyli nakloněni ani Bůh a Sudičky a nízkonákladové náhražky Hadiz nikam vůbec neposunuly. Byla v koncích.

„Možná přišel čas přidat se k nějakému jinému projektu,“ usoudil kybernetik Andris Bagdonas. Narazila na něj v kantýně, když se uprostřed šestačtyřicetihodinového pracovního záprahu utrhla na jídlo, které mohlo být snídani, večeří nebo popůlnocní svačinou. Zatím spolu téměř nepromluvili, ale dokonce i Hadiz tou dobou zaznamenala mírnou touhu po společnosti a ráda si přisedla. „Harmonogram se ti stejně úplně rozsypal, ne?“ pokračoval Bagdonas. „Do implementace ti musejí zbývat léta.“

To bylo pro Hadiz citlivé téma. Věděla, jak její projekt vidí někteří další fyzikové v kampusu — jako čistý výzkum, téměř odtržený od reality a víceméně nesouvisející s daleko důležitějšími a neodkladnými záležitostmi. Nepříliš zastíraný závěr zněl, že se do kampusu vnutila a teď plýtvá penězi, které by se daly lépe utratit jinde.

„Víš, že temná energie představuje osmašedesát procent veškeré energie ve vesmíru, že ano?“ opáčila bojovně.

Bagdonas si sundal brýle bez obrouček a čistil je cípem ubrousku. Hadiz si nepamatovala, jestli měl šedivé vlasy už před třemi lety, když se v Lagosu viděli poprvé, nebo to byla novinka. „Slyšel jsem to,“ přiznal. „Myslím, že jsi mi to možná říkala ty.“

„A ten průšvih, ve kterém teď jsme, se dá zredukovat na to, že špatně využíváme existující energetické zdroje. Kdybychom ovládli temnou energii, dokázali ji uchovávat a vyrábět...“ Pokrčila rameny, jako by byl zbytek souvětí natolik zřejmý, že ho není třeba dokončovat.

„To je dost zásadní ,kdyby‘,“ podotkl Bagdonas.

„Samozřejmě. Nic není jisté. Máme posouvat hranice, ne? A co Rupshe? K čemu je dobrá?“

Rupshe byl Bagdonasův projekt, jedna z nejpokročilejších umělých inteligencí či kvaziinteligentních systémů na celé planetě. Pojmenoval tuto umělou inteligenci po postavě ze svého

oblíbeného fantasy románu, po bohyni, která sestoupila na zem a spojila svůj osud se smrtelníky. Ihned přešel do defenzivy a odpovídal rovněž otázkou. „Je tu snad nějaký projekt, kterému by neprospěl vyšší výpočetní výkon?“

„Ten se dá zajistit přidáním dalšího serveru.“

Bagdonas energicky zavrtěl hlavou. „Ne. Ne, ne, ne. Rupshe je jiná. Umí víc než jenom chroustat čísla. Může nabídnout vhled do podstaty věci. Nápady. Nové směry. Měla by ses s ní poradit o té své slepé uličce. Myslím, že bys koukala.“

„Mluvíš o programech vždycky v ženském rodě?“ zeptala se Hadiz, jako kdyby nabídku přeslechla. Raději problémy řešila vlastními silami, než aby byla někomu zavázána.

„Víš, u Rupshe to ani jinak nejde. Už už dosahuje hranice vědomí.“

„Což podle tebe platí i o ženách, Andrisi?“

Bagdonas měl tolik slušnosti, aby se zarděl. „Tak jsem to nemyslel. Je těžké mluvit o tak chytrém programu jako o něčem neživotném, protože interakce s Rupshe je ve všech směrech stejná jako interakce s člověkem.“

„I tak. Když dáš nějakému stroji ženské jméno, prostě to vypadá divně.“

„To nebyl záměr. Slibuju, že další verze se bude jmenovat Kenneth nebo Femi. Ale trvám na tom, co jsem řekl. Měla by ses z počítače v laboratoři spojit s Rupshe a předložit jí — ženský rod, omlouvám se — svůj problém. Nebudeš litovat. Pro všechny případy ti pošlu hesla a přístupové kódy.“

„Mockrát děkuju,“ pronesla Hadiz neupřímně.

V následujících týdnech vyzkoušela několik různých postupů a nakonec o jednom usoudila, že by mohl fungovat. Rozhlížela se po Bagdonasovi pokaždé, když se vypravila do kantýny nebo do hlavní budovy. Chtěla mu oznámit, že všechno zvládla sama, ale slehla se po něm zem. Možná se připojil k exodu, který tou dobou probíhal v masovém měřítku. Většině zahraničních

zaměstnanců buď propadla víza, nebo se rozhodli vrátit domů, dokud lze ještě cestovat.

Hadizinyým novým řešením byla věc, kterou nazývala „kvantovou indukci prostředí“ — zkráceně KIP. Přesné podrobnosti jsou dnes ve většině někdejšího Pandominia přísně střeženým tajemstvím, dostupným pouze na základě přímé žádosti podané u příslušných planetárních úřadů, ale KIP byla v podstatě nestoudný podvod. Zahrnovala manipulaci se subatomárními částicemi s využitím skenovacího tunelového mikroskopu a sítě protifázových elektronových paprsků. Hadizinyým cílem bylo napodobit jisté parametry kosmického prostoru bez urychlovače částic a bez nutnosti vzdálit se z laboratoře.

Fyzikové dělí síly a jevy, které řídí vesmír, do dvou samostatných kategorií nazývaných skaláry a vektory. Skaláry jsou veličiny, které lze plně popsat pouze číselnou hodnotou — například tlak nebo hustota. Vektory — jako třeba gravitace, rychlost nebo rotace — vyžadují jak velikost, tak směr. Vektorové hodnoty společně definují jedinečnou pozici objektu ve vesmírném časoprostoru. Hadiz umístila skaláry a vektory do jedné krabice a lomcovala s ní, dokud z nich neodpadly jejich štítky. V podstatě přepisovala kvantovou signaturu malého objemu časoprostoru, takže se podobal mezigalaktickému prostoru. Doufala, že pokud se do něj zatoulá boson temné energie, mohla by ho zmást na dostatečně dlouhou dobu, aby ho stačila vyfotit.

Výsledky neodpovídaly jejímu očekávání. Po sepnutí spínačů se pole KIP indukovalo a zase vypnulo, přičemž celý cyklus netrval déle než tisícinu sekundy. Během tohoto krátkého okna se v pracovním prostředí zařízení, jímž byla ocelová koule o velikosti kokosového ořechu, vytvořila termoklina — teplotní gradient 0,0032 stupně Celsia.

Hadiz byla zmatená. Čistý příkon energie, kterou její experimentální aparát v tomto nevelkém prostoru vyprodukoval, byl nulový. Teplo vyžadovalo zdroj, jenže ten tady scházel. Některé

subatomární interakce vyvolávala a jiné potlačovala, ale částice byly bez hmotnosti a nemělo by docházet k žádným zaznamatelným důsledkům kromě pomíjivých fluktuací lokálních elektromagnetických polí.

Tak proč se vzduch uvnitř koule zahříval, byť v tak nepatrné míře? Musí to být chyba čtení hodnot, usoudila Hadiz. Po několikanásobné kontrole všech součástí a výměně většiny z nich to zkusila znovu.

A dospěla ke stejným výsledkům.

Odhodlaně pokračovala v práci a detailněji prověřila dění za subatomární úrovní. Zjistila, že molekuly vzduchu v poli $\kappa\Gamma$ nevysvětlitelně ožily. Teplo vznikalo jako vedlejší produkt jejich překvapivého, zdánlivě náhodného pohybu.

Dalším bádáním však odhalila, že není vůbec náhodný. Právě naopak. Oním pohybem bylo plynulé laminární proudění ve stálém směru, vznikající v důsledku náhlého objevení a stejně náhlého zmizení miliard nových částic. Stísněným prostorem uvnitř koule se prohnal spěchající proud. Nepředstavitelný, neviditelný proud, který neměl hmotnost ani náboj.

Jenže kam směřoval? A odkud? Existoval snad nějaký větší prostor, na který se Hadiz mimoděk napojila? A jakým způsobem bylo toto spojení navázáno? Zatímco se odpoledne přehouplo do večera, opakovala stále stejný pokus s drobnými změnami intenzity a koherence pole, až kolem desáté vypadl proud (protože nechala dojít palivo v generátoru laboratorní budovy).

Tou dobou již dokázala onen úkaz upravovat, zvyšovat a snižovat rychlost a následnou energii tančících molekul vzduchu. Pořád ale neměla ponětí, proč k tanci dochází, a zkoumání muselo počkat do rána. Po setmění nehodlala doplňovat palivo a znovu generátor spouštět.

Nazítří ráno začala nanovo a nakonec se jí podařilo vyrušit veškerý cizí molekulární pohyb v poli $\kappa\Gamma$. Hned nato se kovová koule zbortila, jako kdyby ji pevně zmáčkla obrovská pěst.

Vzduch, který se do té doby mírně rozpínal vlivem vybuzení, nyní zmizel. Nesmrštil se, prostě zmizel. Hadiz vytvořila dokonalé vakuum.

„Tohle je nesmysl,“ napomenula vlastní zařízení. „Hmotu není možné vytvořit ani zničit, může jenom přejít do jiného skupenství. Vzduch v té kouli neměl v co se změnit a neměl kam zmizet.“

Zařízení mlčelo.

Hadiz zachmuřeně otevřela protipožární dveře laboratoře. Vytáhla si židli ven, posadila se a zapálila si cigaretu. Za úzkou betonovou rampou spadal svah příkře dolů k potoku Badagry. Obzor se změnil v hořčíkový drát, rozžhavený posledními paprsky prudkého slunce. Na opačném břehu potoka si vyzáběl, ale veselý chlapík přezdívaný Hladový Koti zřídil v opuštěné dodávce bar, do něhož lákal zaměstnance kampusu Cross na cestě domů. Hadiz odtamtud pravidelně slyšela hudbu a hlasy — útržky zvuků nahodile příváté nepředvídatelným větrem. Pokládala je za mírně otravné, jenže teď, když umlkly, se jí po nich stýskalo. Bylo to, jako kdyby se natrvalo zastavil nepravdělný tlukot srdce jiného světa.

Hadiz zavřela oči a cítila na obličejí sluneční žár. Vydechla poslední doušek kouře.

Jiné světy — dokonce jiné vesmíry — představovaly v jejím odvětví fyziky užitečný teoretický nástroj. Pomáhaly objasnit narušení kauzality, které nastává, když lidský pozorovatel měří subatomární událost. Z pozorovatelova pohledu se zdálo, že pravděpodobnosti kolabují nebo se spojují, avšak z jiné perspektivy se odchylovaly. Od jednoho okamžiku ke druhému se vesmír vždy ubíral méně frekventovanou cestou — stejně jako všemi ostatními.

Hadiz upustila nedopalek cigarety na betonovou cestičku a zašlápla jej.

Sama už dál nedojde. Potřebovala někoho jako zdroj inspirace. Problém spočíval v tom, že v té době kolem nezůstal nikdo s patřičným vzděláním a dovednostmi.

Hadiz patřila do staré školy a na umělou inteligenci se nikdy nespolehala. Dokonce její využívání odsuzovala. Příčila se jí představa, že by někdo odhadoval její intuici a dokončoval za ni věty. Nyní však byla ochotná s těžkým srdcem připustit, že druhý názor by se mohl hodit. A protože ztenčující se okruh kolegů již neskýtal jediného odborníka v jejím oboru, bude si muset vystačit s tím, co je k dispozici.

Rupshe, přelomová umělá inteligence profesora Bagdonase, se fyzicky nacházela v černé budově bez oken na opačné straně kampusu — v Kostce. Hadiz však nemusela chodit do Kostky, aby si s Rupshe promluvila. S použitím kódů a hesel, které od Bagdonase obdržela, nainstalovala pracovní rozhraní do svého počítače. Pokud je profesorův kvaziinteligentní systém stále online, měl by být jednoduše dostupný po zadání jeho jména. S pocitem, jako kdyby se účastnila nějakého zvráceného rituálu, Hadiz jméno vyslovila.

„Rupshe, jsi tam?“

„Ano, profesorko Tambuwalová.“ Ženský hlas — samozřejmě! — plný, sytý, vřelý a typicky mateřský. Bagdonas by nepochybně tvrdil, že chtěl uživatele systému uklidnit a zbavit je vrozených předsudků či fobií vůči strojovému citění, avšak Hadiz si nemohla pomoci a volba jí připadala jako výraz dávno překonaného patriarchálního uspořádání.

„Výborně,“ řekla a přestala se zabírat nepodstatnými úvahami. „Potřebuju tvoji pomoc.“

„Ráda vám pomůžu, jak jen budu moci. Avšak podle interních předpisů kampusu Cross jsem považována za rezervovatelný zdroj s omezeným přístupem, stejně jako veškeré počítačové vybavení, které je k dispozici více katedrám.“

„Profesor Bagdonas mi výslovně dovolil, že tě můžu využít.“

„Ale přidělení pracovního času probíhá na úrovni jednotlivých kateder. Musíte vyplnit formulář CAA-39, který najdete ve své administrativní složce, a odevzdat ho svému přímému nadřízenému nebo někomu z tajemníků fakulty.“

„Můj nadřízený je kdovíkdě, možná leží mrtvý v příkopu. O tajemnících nemám ani páru. Dej mi jinou možnost.“

„Existuje centralizovaný seznam pracovníků univerzity oprávněných schvalovat přidělení zdrojů. Tento seznam najdete ve své administrativní složce.“

Hadiz soubor otevřela. Přibližně ve dvou třetinách narazila na jméno Mesu Ikiye, bývalého kolegy, jehož identifikaci a heslo si pamatovala z letmé spolupráce před několika lety. Podnikla krátkou výpravu na katedru biologie a s využitím Ikiyeova terminálu si zajistila veškerou Rupshinu výpočetní kapacitu. Kdyby tam někdo byl, požádala by o svolení, jenže katedra se stala neobývanou pustinou. Hned nato se Hadiz vrátila do své budovy a zamkla za sebou dveře.

Potom na svém počítači znovu spustila rozhraní. „Už můžeme?“ obrátila se k Rupshe.

„Jsem vám k dispozici, profesorko Tambuwalová,“ ujistila ji umělá inteligence.

„To ráda slyším. Mám takový problém. Hmota — v podobě molekul vzduchu — samovolně mizí z uzavřeného a monitorovaného prostoru.“

„To není možné.“

„Přesně tak, a proto mě to štve. Takže mi pověz, co jsem přehlédla.“

Hadiz obeznámila Rupshe s chodem svého zařízení a s výsledky pokusů. Umělá inteligence se zamyslela na celé tři vteřiny. „Molekuly vzduchu nejsou zničeny,“ řekla nakonec. „Přemísťují se někam jinam.“

„Skrz sedm milimetrů oceli?“

„Téměř jistě ne. Propustnost oceli se nezměnila.“

„Samozřejmě že ne. A ocel obklopuje celý aktivní prostor pole, takže...“

„V místním časoprostoru.“

„Cože?“

„Nabízím vysvětlení, profesorko Tambuwalová. Ocel obklopuje aktivní prostor vašeho pole KIP v rámci známých a všeobecně přijímaných parametrů našeho čtyřrozměrného časoprostoru.“

Hadiz zamrkala, zamyslela se nad tím a zamrkala ještě jednou. „Naznačuješ, že vzduch v poli se přemístil v čase? Myslíš, že jsem objevila cestování časem?“

„I taková možnost tu je, ale nemyslím. Moje první myšlenka, založená čistě na statistických pravděpodobnostech, je taková, že se molekuly vzduchu mohly nespojitě pohybovat prostorem. Dematerializovaly se a potom se znovu objevily někde jinde. Vzniklo tak lokální vakuum, ale bez porušení zákona zachování hmoty. Částice nepřestaly existovat. Pouze byly odeslány na jiné místo.“

Hadiz měla dojem, že v hlase umělé inteligence zaznamenala jistou domýšlivost, ale argumentace působila neprůstřelně. Molekuly vzduchu strhával onen nekonečný proud samovolně se generujících částic. Když pak Hadiz cizí pohyb molekul zastavila, okamžitě zmizely. Opravdu se zdálo přinejmenším možné, že se připojily k proudu částic — a putovaly tam, kam částice směřovaly. Nevynalezla tedy bezděčně cestování časem, ale třeba narazila na teleportaci.

„Dobře,“ pronesla a pak zamyšleně pokračovala: „Tak dobře. Ano. Jasně. Řekněme, že jsem nějak vytvořila kinetickou sílu, která v normálním prostoru působí nespojitě. Posílám ten vzduch pryč, takže se okamžitě přesouvá jinam. Potřebuju zjistit vzdálenost a směr jeho pohybu. Což znamená —“

„Pošlete něco jiného.“